

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt IX. Via trium dierum in solitudine; sive, exercitium omnimodæ
nuditatis & abnegationis sui, ad exemplar Jesu Christi crucifixi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

crucifixus, tribus tantum pagellis constat; dolore nimirum paupertate, despectione. Hoc compendium est Evangelii hæc summa vitæ, & passionis Christi Jesu. Breve dictu est, quo tamen totum dicitur: *Ama paupertatem, ama dolorem, ama contemptum*: & jam cum Christo crucifixus es; jam Christi vitam ac passionem in temetipso expressisti.

CAPVT IX.

Via trium dierum in solitudine; sive, Exercitium omnimodæ nuditatis & abnegationis sui, ad exemplar JESU Christi crucifixi.

Exod. 8.

QUOD olim Moyses ad Pharaonem: *Viam trium dierum pergemus in solitudinem, & sacrificabimus Domino DEO nostro*: hoc in rem præsentem non absurdè opinor, usurpabimus. siquidem si DEO perfectè placere, eiq; de nobis porum sacrificium exhibere volumus; nobis quoq; deserendum Ægyptus est, pergendumq; in vastam ac profundam solitudinem, hoc est, in mœstissimum cor benignissimi Jesu, in passione sua prorsus desolati & derelicti. Quod quâ ratione possit effici, aut quænam sit via trium dierum, quâ pergendum nobis in eam mysticam solitudinem, jam ingredior dicere.

§. I.

Via prima diei in solitudine.

Prima dies hujus solitudinis consistit in abdicatione & nuditate rerum temporaliū, earum inquam, quæ vel ad carnis sensuūq; commoda, vel ad quotidianas vitæ necessitates, opportunitatēve pertinent. Ab his enim rebus desertissimum Christum fuisse, vel hinc intelligitur, quid

in laboribus à juventute sua, primùm in paupere parentum domo, non delicatam ac mollem, sed inopem duramque, ac labore fabrili exercitam vitam duxerit. Tum, inter labores disseminandi Evangelij, sæpe pondus diei & æstus, sæpe famem sitimve sustinens, ex aliena semper beneficentia vixit, nullâ certâ sede, nullo proprio loco consistens, ut ne haberet quidem (quod de se ipse testatus est) ubi fessum tot laboribus reclinaret caput. Tandem supremo vitæ suæ tempore, longè altiùs penetravit se in hanc solitudinem, in summa quæ esse aut fingi cogitatione possit rerum omnium desertione moriens; cum jam, etiam veste inter milites divisa, nudus penderet in patibulo, atque in escam fel, acetum pro potu, pro lectulo crucem, pro cervicali spinas haberet; neque omni duntaxat destitueretur auxilio aut solatio humanæ vitæ, sed per omnes sensus ac membra sacratissimi corporis, diris cruciatibus ac doloribus conficiaretur. Hæc paupertas fuit ac nuditas Domini tui Crucifixi.

Luc: 9.

Ex ejus igitur imitatione, si te in harum rerum abdicatione exercueris, si cum patientia & gaudio fortunarum jacturam aut paupertatis incommoda, si dolores corporis, morborum tædia, poenitentiae laborem libenter sustinueris, si demum relictis omnibus nudum Jesum nudus securus fueris; jam diei unius itinere in hanc solitudinem intraveris; hoc est (ne sic fortè totum te perfecisse putes) ipsa saltem Christianæ perfectionis initia, & spiritualis vitæ tanquam fundamenta posueris.

Quàm verò libenter habiturus sit te Christus socium in hac solitudine, declarant hæc ejus verba ad quandam dilectam suam, de S. Gertrude ægrotante: *Cum inestimabili gaudio expectavi tempus hoc, ut electam meam ducerem in solitudinem, ut ibi loquerer ad cor ejus.* Mox autem explicans quæ esset illa solitudo: *Verbi gratiâ (subdit) solitudo est infirmi-*

l. 5. Infn.

c. 1.

141

cas, ubi Dominus loquitur ad cor dilectæ suæ: unde verba Domini ad electam sunt tribulationes & gravamina cordis, &c.

§. 2.

Via secunda diei.

Secunda dies ejusdem solitudinis, sita est in ea desolatione quam patitur anima, in defectione & desertione amicorum, eorum præsertim, à quibus spiritali aliqua necessitudine conjunctis, opem solatiūmq; in rebus dubijs, & internis animi cruciamentis expectare debuerat: quæ desolatione, ipsis præsertim conversionis initijs, nescio an anime quærenti Deum obvenire quidquam possit acerbius. Itaque subinde usu venire videmus, ut qui ad cætera tela sine lenis sint, qui bonorum direptione dolores corporis, aut quantumlibet austeram vivendi disciplinam pro nihilo ducant; hæc demum sentiant & ferant impatientius, si vel desit, ad quod de animi sui rebus liberè ac tutò referant, vel auferri contingat, cui jam suam conscientiam commiserint, vel eam denique, non pro eo ac vellent, aut res ipsa exposcere videretur, sibi studere existiment.

Quo quidem genere experimenti Sanctas Teresiam, Catharinam Senensem ac Genuensem, Lydvinam, aliarumque Christi sponsas, non mediocriter exercitas ac probatas legitimus; ut in spiritualibus necessitatibus desererentur à conscientia suæ Directoribus, atque ab iisdem vel incerto spiritu duci, vel etiam ab Angelo tenebrarum manifestè decipi crederentur: divinam nimirum Providentiâ eas sensim docente in interiora solitudinis, ut ab uno Deo denique perdere condiscerent, atque ablatari ab omni etiam spiritali solatio, quod ab homine posset expectari.

Ad hoc igitur & tu experimentū te compara; & altera jam die, intra in desertum cordis Christi: qui (ut hunc etiam desolationis modum experiretur) ab uno discipulorum de-

micorum suorum scelere venditus, ab altero impie negatus, ab reliquis turpiter atque probrose derelictus, vix ad extremum dulcissimæ suæ Matris præsentia, aliorumq; paucorum, recreatus est. Si tamen recreatum hoc aspectu, & non potius oppressum censebimus: cum ea fuerit in Filio ac Matre studiorum affectuumq; consensio, ea de corde in cor, tanquam in maris æstu, dolorum cruciatuumve repercussio ac reciprocatio; ut non tam ad solatium suum, quam ad majus amborum tormentum, eam voluerit juxta crucem assistere, & sibi adesse inter tot opprobria morienti. *Revera enim tunc, ô bone JESU (quæ Joannis Thauleri verba sunt) ex afflictione materni pectoris, novam crucem in te recepisti. Solus namque pondus & gravitatem dolorum ejus, hominibus universis incomprehensibilem, compassionis lance trutinasti. Et id quidem maximè exaggeravit cruciatus passionis tuæ, quòd non modò in corpore tuo, sed etiam in materno pectore crucifixus eras: quando & illius crux tua erat, & tua vicissim illius.*

Explic: pass:
c. 17.

§. 3.

Ejusdem sanctæ solitudinis dies tertia.

Tertia dies mysticæ solitudinis est, non jam à creaturis tantum, sed etiam ab ipso DEO derelinqui; hoc est, privari omni interno gustu ac sensu spirituali, immo è diverso occupari tenebris & ariditate cordis: atq; interim in mentis apice, consueta pace ac tranquillitate potiri; quin potius hanc ipsam sui desertionem amare, ex puro desiderio perfectæ conformitatis, sive cum divina voluntate, quam homo præferat cuicumque suo solatio, sive cum mœstissimo corde Christi, in summa siccitate & angustia inter crucis brachia derelicti.

Atque hoc demum est, quod quondam Moyses, minare gregem ad interiora deserti; hoc, intima cordis Christi penetrare: qui jam jam spiritum emissurus, super hac sui

Exod: 3.

Qq q

extre-

extrema derelictione suaviter appellabat Patrē: *Deus meus, Deus meus*, inquit, *ut quid dereliquisti me?* Venerat quippe jam in profundum solitudinis, non modò jam à rebus creatis omnibus, sed (quod quidem ad partem animæ inferiorē attinet) ab ipso Deo divinisq; solatijs destituta. Nam hæcenus se derelictum dicit à Patre, quòd immensò illi suppliciorum ac tormentorum acerbitati, eo volente, objectus sit, nullà interim in afflictam animam, ex beato divinitatis intuitu (quo mens ejus perenniter & imperurbatè fruebatur) redundante particula gaudij, quã (ut multis Sæctorum usuvenisse scimus inter cruciatus atrocissimos) mitigaretur saltem ex parte ac retunderetur sensus acerbissimi doloris. Itaque sanctissima & mitissima illa anima purum ac putum fel sorbebat passionum suarum, amaritudinem, inquam amarissimam, nullo vel humano vel divino solatio temperatam.

Grande desertum & vasta solitudo est in corde hominis ad eum modum derelicti: qui si nihilominus fidelis & constans in tentatione permanerit, nec de cruce descendens, ad vana solatia & infima sensuum oblectamenta se converterit, sed in omnibus divinum beneplacitum generosè ac promptè secutus fuerit, eiq; se perfectè conformaverit: is jam post trium dierum viam, verè sacrificat Domino in solitudine, semet ipsum in integrum holocaustum in altari cordis Christi offerens, nullam sui partem retinens, nullà re gustum suum querens, in nullo se ipsum sentiens: in quo consummata totius hominis abnegatio, & quædam animæ in Deum, ut ita dicam, resolutio consistit.

Hæc enim est illa suprema & beata paupertas spiritus; eum fundo animæ exinanito ab amore rerum univèrsarum quæ Deus non sunt, sola Divinitas replet omnes angulos cordis: ut proinde, si verum loquamur, nunquam minus sola sit anima, quàm cum sic sola est. Sed tamen sola est; quia

quia omnibus quæ de foris advenire possunt, exclusis, nihilominus (velut sponsa in lectulo suo per noctem dilectum, *Cant. 3.* querens) eum cuius amore cætera exclusit, non invenit: quippe qui se adesse dissimulet, consueta nimirum suæ præsentis argumenta subtrahens, illam tenebris, horrore, angore circumfusam relinquens.

Illa igitur anima Deo sacrificat in terra deserta, in loco horrore & vastæ solitudinis: quæ, etiam undique destituta ac desolata, omnem animi sui propensionem divino beneplacito planè subijcit: ita ut proinde ei sapiat divina bonitas, eamque juxtà laudet & approbet, sive ipsam molliter, seu durè tractet, & sive in luce consolationis, sive in tenebris desolationis esse velit; quia nempe Deum purè & castè diligens, in ipso Deo nihil nisi Deum quatit.

Sed quoniam ea res summi momenti est in via spirituali, de ea nobis paulò uberius agendum est.

CAPVT X.

Exercitij ejusdem ulterior declaratio.

§. I.

De duplici sapore Christi IESU; & quod summa virtutis in eo sit, ut etiam absq. spiritali dulcedine, afflictiones æquo animo toleremus.

Sanctus Bernardinus Senensis tomo 3. suorum operum. *Serm. 9. de*
Hoc idem argumentum pertractans, cum illud posuisset: *B.V. a 3. c. 1.*
Christum in se duo continere saporum genera, reliquorum saporum differentias contingentia; quorum primus est, sapor dulcoris; alter, sapor doloris seu amaritudinis: atque utrumque hunc gustum expertos, tum Beatissimam DEI Matrem, tum Vas electionis Paulum Apostolū; nec verò illius